

РЕШЕНИЕ

№ 2192

гр. София, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11807** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Н. Ж. П., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], депозирана чрез адв. Р. В. П. срещу решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г. издадено от директора на ТП-НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й с вх. № 2153-21-1529 от 12.12.2021 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. на длъжностно лице „ПО“, като неоснователна.

Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради нарушение на материалния закон, на целта на закона и поради необоснованост. Счита за неправилни изводите на административният орган, че изискуемият учителски стаж по §5, ал. 1 от ПЗР на КСО е следвало да бъде наличен към датата на навършване на възрастта по §5, ал. 1 от ПЗР на КСО. Към 27.07.2013 г. дата на подаване на заявлението, били спазени кумулативно двете изисквания за възраст и стаж на §5, ал. 1 от ПЗР на КСО. Цитираната разпоредба определяла за меродавен за преценката относно възникване на право на пенсиониране при условията на § 5 ал.1 КСО моментът на освобождаване от длъжност. В тази връзка жалбоподателката цитира съдебна практика на ВАС, а именно решение № 5397/12.05.2008 г, постановено по адм. дело № 3133/2008 г. на ВАС, Първо отделение, което имало действие по отношение на всички, съобразно чл. 193, ал. 2 от АПК. Излага доводи, че обстоятелството, че изискуемият учителски стаж е положен и придобит след придобиване правото на пенсиониране, но преди упражняването му, е

ирелевантно за отпускането на добавката. Предвид изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното от него решение на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него разпореждане на ръководителя „Пенсионно осигуряване“, като незаконосъобразно и преписката да бъде върната на административния орган за правилно определяне на осигурителния му стаж от трета категория.

В съдебно заседание оспорващата, редовно призована, се представлява от адв. П., който поддържа жалбата по изложените в нея доводи и моли оспорения акт да бъде отменен като незаконосъобразен. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата, като неоснователна. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение, по съображения изложени в мотивите на обжалвания акт. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало въз основа на подадено заявление по образец от оспорващата с вх. № МП-78514 от 16.08.2013 г. до директора на ТП на НОИ, С. - град, с което е отправено искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, като към заявлението е представила документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, необходими за преценката на претендираното право. От приложените към заявлението документи пенсионният орган е счел, че към датата на заявлението - 16.08.2013 г., Н. П. е навършила изискуемата възраст по чл. 68, ал. 1 от КСО - 60 години и 08 месеца. Въз основа на представените документи за осигурителен стаж, към датата на отпускане на пенсията - 27.07.2013 г. /датата на прекратяване на осигуряването/, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж: 02 години и 03 месеца от първа категория труд, 37 години и 07 месеца от трета категория и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл. 104 КСО - 41 години и 04 месеца, от които учителски осигурителен стаж - 25 години и 08 месеца.

На базата на цитираното заявление и приложените към него документи, с Разпореждане № [ЕГН]/05.12.2013 г. на длъжностно лице по ПО исканата лична пенсия за ОСВ е отпусната по чл. 68, ал. 1 - 2 от КСО, ведно с добавка по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО, считано от 27.07.2013 г., и на основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Впоследствие личната пенсия за ОСВ и добавката по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО няколкократно са изменени и преизчислявани.

С разпореждане № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. са поправени разпореждането от 05.12.2013 г. за отпускане на личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката и всички последващи разпореждания в частта на определената със същите добавка по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО.

Разпореждането от 17.09.2021 г. на длъжностно лице по ПО, с което е поправено Разпореждане № [ЕГН] от 05.12.2013 г. и всички последващи разпореждания в частта относно неправилно отпусната добавка по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО към личната пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателката и е отказано отпускане на такава добавка от учителския пенсионен фонд /УчПФ/, било оспорено от Н. Ж. П. по административен ред с жалба вх. № № 2153-21-1529 от 12.12.2021 г.

По жалбата е постановено решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г., с което след подробно анализиране на нормативната уредба жалбата ѝ с вх. № 2153-21-1529 от 12.12.2021 г. на Н. П. срещу разпореждане № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. на длъжностно лице „ПО“ е приета за неоснователна.

По делото са приобщени писмените доказателства, съставляващи административната преписка по издаване на оспорвания акт.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата срещу оспореното решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Предмет на обжалване в настоящото производство е решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ, с което е поправено Разпореждане № [ЕГН] от 05.12.2013 г. и всички последващи разпореждания в частта относно неправилно отпусната добавка по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО към личната пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателката и е отказано отпускане на такава добавка от учителския пенсионен фонд /УчПФ/.

Атакуваното решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117 от КСО - ръководителят на съответното териториално поделение на НОИ. Атакуваното решение е изготвено в законоустановената писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, при липса на допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването му. Освен това, оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

В настоящия случай липсва спор по делото, а и това се установява от събраните по делото доказателства, че на жалбоподателката е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.1, т. 2 от КСО, считано от 27.07.2013 г., както и добавка по § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО от УчПФ за 44 месеца трудов стаж. Липсва спора относно обстоятелството, че личната пенсия е отпусната при навършване на 60 години и 8 месеца, както и, че към дата на прекратяване на осигуряването е налице осигурителен стаж 02 години и 03 месеца от първа категория труд, 37 години и 07 месеца от трета категория и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл. 104 КСО - 41 години и 04 месеца, от които учителски осигурителен стаж - 25 години и 08 месеца.

В настоящия спорният по делото въпрос е правен и се свежда до това дали жалбоподателката отговоря на условията предвидени в § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО за отпускане и добавка от УчПФ.

Съгласно § 5, ал.1 от ПЗР на КСО до 31 декември 2020 г. включително учителите

придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и за възраст 3 години по-рано от възрастта по чл. 68, ал. 1 и учителски осигурителен стаж до 31 декември 2011 г. - 25 години за жените и 30 години за мъжете като от 31 декември 2011 г. този осигурителен стаж се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца до достигане на 28 години за жените и 33 години за мъжете. С § 5, ал. 3 от ПЗР на КСО е предвидено на учителите, които са придобили право на пенсия при условията на ал. 1 и се пенсионирали при условията на чл. 68, ал. 1, от КСО да се изплащат пенсии за осигурителен стаж и възраст от фонд "Пенсии" и добавка от учителския пенсионен фонд в размер 0,2 на сто от пенсията за всеки месец, за който има осигурителна вноска във фонда след навършване на възрастта по ал. 1.

С оглед на анализа на така цитираните правни норми, съдът намира, че релевантни за правото на добавка са кумулативно изискуемите основания – придобито право на пенсия при условията на § 5, ал. 1 от ПЗР на КСО и лицето да не се е пенсионирило при условията на чл. 68, ал. 1-3 от КСО. Граматическото тълкуване на разпоредбата сочи, че съюзът „и“ в съчетание с различните глаголни времена „са придобили“, „се пенсионирали“ обосновава, че се обхващат онези случаи на учители, които са имали право на ранно пенсиониране, но не са се ползвали от него, а са се пенсионирали при навършване на възрастта по чл. 68, ал. 1 КСО. Това изискване не е изпълнено спрямо жалбоподателката, защото към датата на заявлението за отпускане на пенсия, макар и да е имала навършена възраст 60 години и 8 месеца, тя не е притежавал учителски стаж в размера предвиден по §5, ал.1 от ПЗР на КСО – 25 години, същата е имала учителски стаж в размер на 22 години и 8 месеца.

Изискуемият се учителски осигурителен стаж от 25 години и 8 месеца релевантен в хипотезата на §5, ал. 1 от ПЗР на КСО, в случая се установява, че е придобит към 26.07.2013 г., а не към 26.07.2010 г. При това положение правилно и законосъобразно пенсионният орган е приел, че преценката на правото по §5, ал.1 от ПЗР на КСО в качеството му на условия за отпускане на спорната добавка е възможна само спрямо момента на освобождаване от учителска длъжност при прекратяване на трудовото правоотношение преди пенсионирането. Допълнително придобитият след пенсионирането учителски стаж не е основание за нова преценка, тъй като законодателят императивно я е изключил с изричното уточняване на момента на извършването ѝ. В тази смисъл е и трайната съдебна практика на ВАС.

С оглед на горните изводи правилно и законосъобразно административният орган предвид установената допусната грешка при изчисляване на учителския осигурителен стаж, водеща до неправилно отпускане с разпореждане № [ЕГН] от 05.12.2013 г. на добавката по §5, ал.3 от КСО и последващи такива, по реда на чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО е изменил влезлите в сила разпореждания като за това е издал № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ, потвърдено с решението на директора на ТП на НОИ С. град, оспорена в настоящото производство.

С оглед изложеното, административният орган е изтъквал правилно относимите към казуса материалноправни разпоредби и е постановил своя акт в съответствие с материалния закон и неговата цел.

В обобщение съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия, в предвидената от закона форма и при спазване на материалноправните разпоредби. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и същото е съобразено с целта на закона. Следователно административният акт е законосъобразен и

подадената срещу него жалба следва да се отхвърли, като неоснователна.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, оспорваният следва да бъде осъден да заплати в полза на ТП на НОИ С. - град сума в размер на 200 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Ж. П., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], депозирана чрез адв. Р. В. П. срещу решение № 2153-21-272 от 03.11.2021 г. издадено от директора на ТП-НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й с вх. № 2153-21-1529 от 12.12.2021 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/71 от 17.09.2021 г. на длъжностно лице „ПО“, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. Ж. П., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение - разноски в производството.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: